

146

Τὸ θαῦμα στὴν ἀγάπη εἶναι τοῦτο : ὅτι κάνει
πνεῦμα τὸ σῶμα μας καὶ σάρκα τὴν ψυχὴ μας.

147

Ἐπάρχουν εὐεργετικὲς παθήσεις, ὅπως ὑπάρ-
χει νοσογόνος ὑγεία.

148

Ἡ ἔπαρση καὶ ἡ ἀλαζονεία δὲν ξέρονται τί θὰ
πῆ δισταγμός, μετάνοια ἢ συγγνώμη. Εἶναι,
ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση τους, μιὰ διαρκὲς ρήξη
μὲ τὴν ἐκάστοτε ἰσχύουσα ἠθικὴ τάξη.

149

Δὲν ἀρκεῖ νὰ νοιώθεις τὸν κόσμον, πρέπει καὶ νὰ τὸν καταλαβαίνεις (μὲ τὴ διπλῆ σημασία τοῦ ρήματος : τὴν ἀπλῆ καὶ τὴ μεταφορικῆ).

150

“Ὄταν στέκομαι πλάϊ στὸ Θεὸ τὸν αἰσθάνομαι γιὸ μου. “Ὄταν στέκομαι ἀντίκρου στὸ Θεὸ τὸν αἰσθάνομαι πατέρα μου.

151

Ἡ πράξις εἶναι τὸ φίλημα πρὸς ἀποθέσει ὁ λογισμὸς ἐπάνω στὰ πράγματα — ἓνα φίλημα γεμᾶτο ἀπὸ πόθο ἐπάνω σὲ χεῖλη γεμᾶτα ἀπὸ ἀντίστασι.

152

Κάμπη, ἢ γῆ· χρυσαλίδα, ὁ ἄνθρωπος· πεταλούδα, ὁ Θεός.

153

Μυστικισμὸς εἶναι ὁ φόβος νὰ κοιτάξουμε κατὰ μάτα τὸ θάνατο.

154

Ἐάν δὲν ὑπῆρχαν περιοχὲς ἀγνωστες, θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς ἐφεύρουμε.

155

Ὁ λόγος συχνὰ κοκκινίζει ἀπὸ ντροπή, καθὼς βλέπει πόσο ταπεινὰ καὶ πόσο μικρόχαρα εἶναι τὰ περισσότερα ἔργα τῆς καρδιάς.

156

Ἡ γῆ εἶναι γιὰ ὅσους τὴ συλλογίζονται· ὁ οὐρανὸς εἶναι γιὰ ὅσους τὸν θαυμάζουν· ὁ Θεὸς εἶναι γιὰ ὅσους τὸν ἀγαποῦν.

157

Ὅνομάζω ἥρωική κάθε πράξη πού δυναμώνει
καὶ πλαταίνει τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

158

Κατὰ βάθος οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν παρὰ
ὅ,τι προσδοκοῦν ἀπὸ τὸ μέλλον ἢ ἀπὸ
τὸ παρελθόν.

159

Ἡ ζωή εἶναι τρομερὰ καταπιεστική όταν, κά-
ποιες ὥρες, προσπαθοῦμε νὰ τὴν ὑπερ-
φαλαγγίσουμε.

160

Κάθε ἀλήθεια εἶναι μιὰ ρήξη μὲ τὸ ἀκαταμέ-
τρητο, πὺ φέρνει στὴν καρδιά καὶ στὸ νοῦ
ἓνα τέντωμα, ἓναν τόνο ἀνέκφραστο.

161

“Ὅποιος δὲν μπορεῖ ν’ ἀντιμετωπίσει θαρρα-
λέα τὶς στρατιὲς τῶν ἄλλων, σκύβει καὶ
τὶς προσκυνάει.

162

Ἡ σκέψη ἔχει ἀνάγκη πάντοτε ἀπὸ μιὰ ἐστία
θερμὴ καὶ φιλόξενη, ὅπου νὰ μπορεῖ νὰ κατα-
φεύγει κάποιες στιγμὲς πὺ τὴν ὑπονομεύει ἢ
ἀμφιβολία ἢ ὁ δισταγμός.

163

Ὁ ἄνθρωπος γράφει τὴν Ἱστορίαν μετὰ τὴν με-
λάνην τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἀντιγράφει μετὰ
τὴν αἰθάλην τοῦ πνεύματος.

164

— Ἀθάνα ψυχὴ! Τὸ πτίλωμά σου εἶναι τόσο
ἀδιάβροχο ὅσο εἶναι καὶ τὸ πτίλωμα
τοῦ κύκνου!

165

Ὁ στοχασμός, ἦθος. Ὁ λυρισμός, πάθος.

166

Ἡ καρδιά, ἐκ βαθέων. Ὁ νοῦς, ἐξ ὕψους.

167

Αὐτὴ ἡ ἰδέα ποὺ πηδάει τώρα ἀπὸ στίχο σὲ
στίχο, πότε ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴ
χρυσάλιδα τῆς ψυχῆς;

168

Ὁ λόγος ποὺ ξεπηδάει ἀπὸ τὴ χρυσάλιδα τοῦ
νοῦ, ὅταν σημαίνουν οἱ καμπάνες τῆς
λυρικῆς ἀγάπης...

169

*Μάθε νὰ ζητᾶς σὲ κάθε ἄνθρωπο τὴ γλαύκα
ποὺ κρύβει μέσα του.*

170

*Αὐτὸς ὁ στίχος ποὺ λάμπει στὰ μάτια καὶ
σβήνει στὰ χεῖλη...*

171

Ἡ ἀλήθεια: γυμνή, γοητεύει· ντυμένη, ἐρεθίζει.

172

Χωρίς τὴ βεβαιότητα τῆς εὐθανασίας, ἡ ἰδέα
τῆς ἀθανασίας θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλεῖ
οἶκτο καὶ ἀποστροφή.

173

Νὰ ὄνειροπολεῖς — καὶ νὰ εἶναι κορυδαλλοὶ τὰ
μάτια σου καὶ ἀλάβαστρος ἡ ψυχὴ σου.